

je do sięgania głębiej, do potencjału refleksyjnego - kiedy już wnikiemy w materię tych obrazów, dostrzeżemy jak indywidualna przestrzeń doświadczenia zawłaszcza multiplikowane przez media wyobrażenia jako ekwiwalenty kulturowych treści, jak je przetwarza i redefiniuje konstytuując nową warstwę sensów.

Przy odpowiednim doborze artystycznych środków - a w działaniach Ryszarda Woźniaka dostrzec można dbałość o każdy element twórczego procesu - i dyscyplinie formalnej takie działanie stanowi niezwykle skuteczną strategię, rodzaj interaktywnej gry z odbiorcą. Oczywiście grą z historią najnowszą jest obraz *Mgła* z 2010 r. będący specyficznym komentarzem kwietniowej katastrofy pod Smoleńskiem. Pośród wielu tropów, poszlak i hipotez, jedynym śladem, znakiem na zamalowanym, srebrnoszarym tle jest odcisk kocięj łapy, podobnie przygodny jak każda tragiczna śmierć. Nietransparentność znaku wskazuje na nieprzejrzystość zarówno samych okoliczności zdarzenia, jak i budowanych wokół niego narracji. Podobnie otwarty na interpretację pozostaje obraz *Tak/Nie* z 2017 r. Choć autor sugeruje kontekst biblijny („Niech wasza mowa będzie: Tak, tak; nie, nie. A co nadto jest, od Złego pochodzi”, Mt. 5, 37), to wydaje się, że dotyka on także kwestii retoryki politycznej nowomowy („plusy ujemne”, „za a nawet przeciw” etc.) wydobywając absurdalność specyficznej logiki przekazu ukształtowanej przez media. Właśnie na tym polu twórczość Ryszarda Woźniaka doskonale się znajduje, kiedy zarówno swoją prywatną opowieść, jak i zjawiska społeczne, fakty najnowszej historii, czy narodowe mity czyni przedmiotem krytyczno-ironicznej dekonstrukcji. Przetwarzając, modyfikując i multiplikując zjawiska medialne - dokonując w ten sposób ich ponownej ekspozycji - artysta sprawia, że mogą się one stać przedmiotem krytycznej analizy. Obnażają wtedy swoją iluzoryczność i bylejakość. Inny modus stanowi posługiwanie się zredukowanymi fantasmagorycznymi formami, eksponowanie groteskowych kształtów, schematyzacja postaci, czy ogołoczone z tła obrazy - stały się one transparentnymi znakami, których materialny substrat został zniesiony odnosząc

nas bezpośrednio do istnienia. Przy użyciu takich środków autor potrafił twórczo wykorzystać wpisana w osobistą historię różnorodność doświadczeń - lokując się na styku tego, co indywidualne i prywatne oraz tego, co społeczne i ogólne, jego dzieło staje się tym samym nie jedynie sprawozdaniem z wewnętrznych rozterek dotyczących procesu twórczego, czy egzystencjalnej swoistości, ale także odsyła do treści uniwersalnych wpisanych w kulturowy kontekst. Kontekstualność stanowi zatem o integralności tej propozycji - pozorne rozproszenie i przypadkowość pojawienia się wybranych prac (autor wszakże sam sugeruje brak jasnych kryteriów, które decydowałyby o ujawnianiu tych, a nie innych obrazów) wydaje się znosić diachroniczny horyzont, jednak asymilując historyczny i społeczny kontekst - w pracach pojawia się on w cytatach, fragmentach doniesień medialnych, obrazach, czy tytułach - autor wyznacza osadzoną w czasie poznawczą perspektywę. Konceptualizm co prawda ugruntował przekonanie, że aspekt intencjonalny, jaki artysta wnosi w obszar dzieła dotyczy przede wszystkim znaczenia, idei. To także stanowić miało w konsekwencji cel i przedmiot artystycznej kreacji. Jednak trudno wyobrazić sobie tak transparentne pod względem formalnym dzieła, poprzez które przeświecałby zgodny z intencją autora sens, a których materialność nie ograniczałaby takiej wręcz idealnej transmisji znaczeń. Dlatego pozostaje zaakceptować proces kolejnych interpretacji wzbogacających dyskursywny kontekst, który umożliwia nie tylko artystyczną wypowiedź, ale i komunikację artysty z odbiorcą. Tym samym niewątpliwie jest również, że efekt artystycznych praktyk stanowi także wiedza, czy też określony kapitał poznawczy budowany w oparciu o mechanizmy krytycznego dystansu, oporu, czy subwersji. Do zadań sztuki należy bowiem nie dekorowanie świata, a raczej odświeżanie, demaskowanie i ujawnianie jego ukrytych mechanizmów. Sztuka przecież, jak uzasadniał Jacques Ranciere, nie musi kontestować, aby zmienić zastany porządek.

Artur Pastuszek

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

Świętej Pamięci

Profesor dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz

ur. 18 września 1942 r. zm. 22 lutego 2018 r.

*Kierownik Katedry Architektury i Urbanistyki
Wydziału Budownictwa Architektury i Inżynierii Środowiska
Uniwersytetu Zielonogórskiego*

Wszystkich zmroziła wiadomość – Pani Profesor Wanda Kononowicz, nasza Kierownik Katedry nie żyje. Nagła choroba i śmierć Pani Profesor była bolesnym wydarzeniem dla nas wszystkich, dla całej akademickiej społeczności uniwersyteckiej. Do ostatnich dni życia Pani Profesor, w pełni aktywna zawodowo, z niezwykłym zaangażowaniem przekazywała współpracownikom i studentom swoją wiedzę, doświadczenia oraz wsparcie.

Profesor dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz była absolwentką Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej. Na tym Wydziale po ukończeniu studiów, w roku 1965 rozpoczęła pracę naukowo-dydaktyczną. Jej zainteresowania naukowe problematyką urbanistyczną rozwoju XIX-wiecznego i pierwszej połowy XX wieku miasta Wrocławia uwieńczone zostały kolejnymi stopniami i tytułem naukowym oraz pozostawionym znaczącym dorobkiem naukowym w postaci wielu opracowań opublikowanych i nieopublikowanych.

W roku 1974 uzyskała stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie architektura i urbanistyka. Obroniona praca doktorska pt. „Przemiany formy urbanistycznej Wrocławia w XIX i na początku XX wieku” była podstawą opracowania pierwszego w dziejach rozwoju Wrocławia, historycznego studium urbanistyczno-architektonicznej ochrony konserwatorskiej zespołów zabudowy miejskiej z XIX i pierwszej połowy XX wieku.

W latach 1996–2012 była kierownikiem Zakładu Historii i Teorii Architektury i Urbanistyki w Instytucie Historii Architektury, Sztuki i Techniki, na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. W tym czasie prowadziła wykłady i seminaria z Historii Budowy Miast, Historii Urbanistyki Współczesnej, Rewaloryzacji Zespołów Urbanistycznych oraz zajęcia projektowe i prace dyplomowe na kierunku architektura na specjalności architektura i urbanistyka oraz ochrona zabytków, a także na kierunku gospodarka przestrzenna na specjalności planowanie przestrzenne.

Stopień doktora habilitowanego otrzymała w roku 1997, a Jej habilitacyjna książka pt. „Wrocław, kierunki rozwoju urbanistycznego w okresie międzywojennym” została wyróżniona nagrodą Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast. Pod Jej kierunkiem, już wtedy niekwestionowanym autorytetem naukowym w tej specjalności, opracowane zostało pierwsze kompleksowe Studium historyczno-urbanistyczne Wrocławia z wytycznymi konserwatorskimi do projektu Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Wrocławia.

Wypromowała siedmiu doktorów, z których sześć dysertacji doktorskich zostało wyróżnionych, a w tym dwie prace zostały nagrodzone przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa RP.

Nominacja profesorska w roku 2009 potwierdziła Jej wybitny wkład w rozwój nauki i kadry naukowej. W ponad pięćdziesięcioletnim okresie pracy naukowo-dydaktycznej wykształciła wielu znakomitych architektów.

Spośród licznych prac dyplomowych, wykonanych pod Jej kierunkiem, szesnaście prac zdobyło prestiżowe nagrody i wyróżnienia w kolejnych edycjach międzynarodowego konkursu konser-

watorskiego im. prof. J. Zachwatowicza, organizowanego przez Polski Komitet Narodowy ICOMOS, a także w krajowych konkursach urbanistyczno-architektonicznych organizowanych przez Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa, i Stowarzyszenie Architektów Polskich Oddziału Wrocławskiego i Zielonogórskiego.

Z Uniwersytetem Zielonogórskim Pani Profesor Wanda Kononowicz związała się w roku 2012. Podejmując wówczas pracę na Wydziale Inżynierii Łądowej i Środowiska, znacząco wzmocniła kadre naukowo-dydaktyczną nowo utworzonego kierunku architektura i urbanistyka. Na tym samym kierunku pod nową nazwą architektura, prowadziła wykłady z Historii Budowy Miast, Teorii Budowy Miast, Modernizacji Zespołów Zabudowy, Ochrony Zabytków oraz zajęcia projektowe i prace dyplomowe na I i II stopniu studiów.

W roku 2016 wybrana została na stanowisko kierownika Katedry Architektury i Urbanistyki na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska, które obejmowała do śmierci.

Pani Profesor była członkiem Sekcji Historii Architektury i Urbanistyki oraz Ochrony Zabytków Komisji Naukowej PAN Oddziału we Wrocławiu, także członkiem Polskiego Komitetu Narodowego Międzynarodowej Rady Ochrony Zabytków ICOMOS-POLSKA, oraz członkiem założycielem Polskiej Sekcji INTERNATIONAL DO.CO.MO.MO. – Stowarzyszenia Dokumentacji i Konserwacji Architektury Modernizmu utworzonego w 1992 r.

Za swoje osiągnięcia została odznaczona m. in.: Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrną Odznaką Towarzystwa Miłośników Wrocławia, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Medalem Edukacji Narodowej, Medalem Stulecia Uczelni Technicznych we Wrocławiu, Wyróżnienie II stopnia przyznane przez Wrocławski Oddział SAPR, a także wyróżniona licznymi Nagrodami Dziekana i JM Rektora Politechniki Wrocławskiej oraz JM Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Była osobą wyjątkowo wrażliwą na kulturę relacji międzyludzkich. Dawała nam wszystkim przykład, jak ważna jest kultura w życiu każdego z nas, szczególnie w wymagającej całkowitego poświęcenia się działalności naukowej, dydaktycznej i zawodowej.

Już nie zadzwoni telefon, z którego ciepłym głosem Pani Profesor zapyta – możemy chwilę porozmawiać? Były to najczęściej długie, ciągnące się do późnego wieczora, rozmowy pełne intelektualnej swady i spontanicznych reakcji wynikających z Jej pogodnego usposobienia.

Pani Profesor dziękujemy za wszystko. Na zawsze pozostanie Pani w naszej pamięci...

W imieniu społeczności akademickiej

Bogusław Wojtyszyn

Msza święta pożegnalna w intencji Pani Profesor odbyła się 3 marca 2018 r. w kościele parafialnym pw. św. Augustyna we Wrocławiu.

Uroczystości pogrzebowe miały miejsce w Warszawie 9 marca 2018 r. na Cmentarzu Powązkowskim poprzedzone nabożeństwem żałobnym w kościele pw. św. Karola Boromeusza.

Konferencja REMO 2017

Wprawdzie XV Jubileuszowa Konferencja Naukowo-Techniczna REMO 2017 *Problemy remontowe w budownictwie ogólnym i obiektach zabytkowych* odbyła się w dniach 6-9 grudnia 2017 r. w Kudowie Zdroju, to warto poświęcić jej trochę uwagi. Głównymi organizatorami byli: Polski Związek Inżynierów i Techników Budownictwa Oddział Wrocławski i Komisja Rewaloryzacji, Modernizacji i Remontów Budowlanych. Konferencja objęta była patronatem między innymi przez Prorektora Politechniki Wrocławskiej ds. Organizacji i Rozwoju, prof. dr. hab. inż. Jerzego Jasieńko, Wydział Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej i inne instytucje.

Głównymi tematami poruszonymi w ramach Konferencji były: zagadnienia remontów i konserwacji obiektów, nowe materiały i technologie w budownictwie remontowym i konserwacji zabytków, problemy rewaloryzacji i modernizacji budynków, w tym wzniesionych metodami uprzemysłowionymi, problematyka związana z ochroną przeciwwilgociową, przeciwpożarową i termomodernizacją budynków oraz zagadnienia pokrewne.

Członkami Komitetu Naukowego Konferencji REMO 2017 między innymi byli: dr hab. inż. **Maria Mrówczyńska**, prof. UZ i dr hab. inż. **Bohdan Stawiski**, prof. UZ, oboje z Instytutu Budownictwa UZ. Również nasi Koledzy z IB byli autorami referatów, a w tym:

- Anna Kucharczyk i Krystyna Urbańska - *Wpływ zakotwienia konstrukcji masztowej na wybrane, istniejące elementy budynku*;
- Krystyna Urbańska i Paweł Urbański - *Problemy adaptacyjne zabytkowego budynku dawnej Resursy w Zielonej Górze*;
- Marek Dankowski - *Problematyka utrzymania obiektów historycznych wykonanych z materiałów nietypowych*.

Marek Dankowski

Seminarium naukowe i szkolenia

- 6 grudnia 2017 r., w Zakładzie Konstrukcji Budowlanych odbyło się seminarium naukowe, którego głównym punktem był referat mgr inż. **Mirosława Sadowskiego** na temat *Przestrzenne kształtowanie prętów ściskanych o maksymalnej nośności wyboczeniowej*;
- 13 grudnia 2017 r., również w Zakładzie Konstrukcji Budowlanych, mgr inż. **Anna Kucharczyk** przedstawiła referat pod tytułem *Nośność wyboczeniowa prętów zbrojeniowych*;
- 10 stycznia br. na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Lubuska Okręgowa Izba Inżynierów Budownictwa przeprowadziła szkolenie adresowane do studentów i kadry naukowej, na temat *Izolacje drgań w budownictwie (wibroizolatory, maty wibroakustyczne)*. Wykład poprowadził **Janusz Lastawiecki**, przedstawiciel firmy Wibroizolacja Polska z Gliwic;

—17 stycznia br. w Zakładzie Konstrukcji Budowlanych mgr inż. **Victoria Petrusевич** przedstawiła temat pt. *Analiza nośności granicznej ram cienkościennych przy uwzględnieniu sztywności ich fundamentów*;

—24 stycznia br. w Instytucie Inżynierii Środowiska, dr hab. inż. **Wilfried Winiwarter**, prof. UZ wygłosił wykład monograficzny pod tytułem *Anthropogenic emissions to the atmosphere - Options to reduce air pollutants and greenhouse gases*.

Marek Dankowski

Wydziałowe seminarium naukowe

28 lutego 2018 r. na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska dr inż. Waldemar Szajna wygłosił seminarium naukowe, zatytułowane *Współdziałanie budowli z podłożem: Tworzenie modelu podłoża i analizy numeryczne zagadnień geotechniki*. Sylwetkę prelegenta przedstawiła na wstępie dr hab. inż. **Maria Mrówczyńska**, prof. UZ, Prodziekan ds. Nauki WBAIŚ.

Seminarium odbyło się w związku z uruchomieniem przez prelegenta procedury habilitacyjnej. Tematyka seminarium obejmowała wybrane zagadnienia przedstawione w monografii prelegenta *Współdziałanie konstrukcji budowlanych z podłożem: Interpretacja badań gruntu i analizy numeryczne zagadnień geotechniki*, wydanej w ubiegłym roku w Warszawie przez Komitet Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk. Zielonogórskie seminarium było swego rodzaju sprawdzianem przed wystąpieniem autora przed Radą Wydziału Budownictwa Politechniki Śląskiej w Gliwicach, gdzie uruchomione jest postępowanie habilitacyjne. Bardzo obszernie omówiona tematyka, obejmowała problemy geologii inżynierskiej, badania cech fizycznych i mechanicznych gruntu w warunkach laboratoryjnych w skali makro- i mikroskopowej oraz badania podłoża w warunkach in-situ, zagadnienia kontaktu materiałów konstrukcyjnych z gruntem, a także problemy symulacji numerycznych konstrukcji budowlanych zagłębionych w gruncie przy wykorzystaniu metody elementów skończonych, wzbudziła ożywioną dyskusję.

Profesorowie: Piotr Alawdin, Tadeusz Biliński, Jakub Marcinowski i Volodymyr Sakharov oraz dr Arkadiusz Deniewicz przedstawili pytania, uwagi i sugestie do autora, dotyczące omawianych treści.

Marek Dankowski